

Aquest és el glacier «Tassman», gelera en la qual té lloc el show de les avionetes damunt d'esquí, prova que ha fracassat en qualsevol indiet dels Alps europeus en que s'ha intentat. Al fons, a dreta, el Mount Cook, la muntanya més alta des del Japó fins l'Antàrtida, Indonèsia i Austràlia incloses.

(Foto de l'autor)

dos llocs es deu trobar l'antípoda de Santa Eulàlia, però no es va poder afinar tant. L'antípoda de Barcelona cau dintre la part sudoest del Mar de Tasmània i el de Granollers en una illa rocosa deshabitada del mateix mar nomenada Kapuqui.

MILFORD SOUND

Aquest va ésser el nostre quart «bout de voyage». En una avioneta on just cap el nostre grupet ens pugem muntanyes amunt i el pilot per donar més força a l'escena ens fa veure la dificultat de pas, en determinats rocaders nevats, cosa que posa bastant nerviós. Això no són les Seychelles. Estem voltats de geleres i glaceres gairebé totes en vestit virginal —també com els d'abans— i quan gira la direcció de l'aparell el canvi és tan sobtat que hom resta esmaperdut perquè tenim davant un enorme «fjord» que s'aboca al mar de Tasmània, amb les seves vessants tallades a pic. A dins el mar tremendament fosc i no es veu neu per enlloc.

Però quan l'avioneta enfoca la pista d'aterratge de Milford Sound apareixen de nou les enormes geleres rublertes de «gendarmes» i de «rimaies» (1). La impressió dels sobtats canvis de decoració són un shock per qualsevol persona, no cal que sigui muntanyenca sinó tan sols que estimi la natura.

Aterrem en un prat pla d'inenarrable i grassa gespa. Amb prou feines s'endevina la marca paral·lela de les rodes de l'avioneta. És un verd tan intens que fa mal als ulls.

Baixem. Hi ha un petit quiosc amb notes cartogràfiques i grans mapes d'on hem tret les dades que hem donat abans, pel que sols ens ha fet falta una enorme regla, un llapis i un triangle de transportar que els que habiten el petit quiosc ja tenen preparats per a satisfer als tafaners geogràfics com nosaltres. I podeu creure-ho, és força emocionant saber que estàs en els antípodes de la teva terra...!

Vénen pels costats del prat dos riuets d'aigua gelada i cristal·lina que no s'assembla en res a la «llet de glacier» que descrivíem quan parlàvem d'Alaska, allà dalt a l'altre part de món (2). Com que ara fa sol, no fa fred i hom restaria aquí en aquesta perfecció de paisatge, superior a tot el que poguem imaginar. Caminant un xic pel glevatge s'acreeix la sensació de bellesa, d'estètica sobrenatural. Embriacs d'aire pur ens sentim immersos en una tranquil·litat espiritual subtilíssima de la que ens treuen perquè l'avioneta ha d'anar a cercar un altre grup. Se'ns acut, en enlairar-nos, que podríem evocar de nou a Juli Verne i fer un forat

a terra per veure si en efecte sortíem a Caldes de Montbui (3).

Som uns belluguets. En tornar a Queenstown encara ens enfilem en un tecabina que té una excel·lent panoràmica sobre la ciutat i un restaurant bastant senzill en el que no hem tingut temps de menjar els postres —però sí pagar-los— perquè perdíem l'avió que ens havia de portar a

CHRISTCHURCH (4)

Que és la principal població de l'illa sud de New-Zealand i on arribem amb bon temps. La població està perfectament planificada però els seus edificis no guarden cap similitud o harmonia veient-se forces edificacions boniques i originals, però que no juguen entre sí. Abundants brolladors augmenten la sensació de frescor que en certs moments és excessiva perquè ara estem abocats a l'Oceà Glaciar Antàrtic. Contràriament al que opina Daniel García Carbonell, Director de Via Sònic, un dels pocs catalans que ha estat a Christchurch, opinem que és una petita ciutat que sense tenir res de particular és força agradable de visitar. Però això que té quelcom de subjectiu depèn, sovint, de l'estat d'ànim de cadascú.

Christchurch, té un riu ombrejat per arbres seculars. Com diastre s'ho faran els neozelandesos perquè els seus rius siguin absolutament nets i transparents? Què passa amb les diferents indústries que hi ha riu amunt?

UN ENSURT

Aquí vàrem passar, després del passeig, una mala estona. Les nostres maletes no es trobaven enlloc. Míster John Wright va fer diferents gestions però, com que no s'hi havia trobat mai, comparegué davant nostre i ens digué suau-ment:

—Pienso que lo mejor, ahora, es esperar.

Sant Roc! No sabia amb qui se les jugava. Tot el grupet es posà en moviment i arribant fins el director de l'aeroport vam aconseguir que les maletes fossin trobades —perfectament ubicades en un carretó d'aeroport i perfectament arraconades— en aquella especial disposició que la companyia te les fa arribar una setmana després. Clar que finalment no va passar res però el pobre senyor John va perdre molts punts als nostres ulls.

ADÉU A N. Z.

Ens acompanyà fins Auckland on tornarem a canviar d'avió —però aquí no hi havia problema de maletes perquè estaven facturades a Papetee cap on ens portava un D.C. 10 de New-Zealand Airlines, que sortí a les deu de la nit.

La fortíssima i grata impressió que ens ha produït l'illa Sud de Nova Zelanda és quelcom inesborrable. Ara deixàvem els antípodes remuntant el Pacífic cap a l'Orient. Vàrem tenir sopar però no vàrem tenir film i com que estàvem molt cansats ens vàrem quedar adormits tot seguit. L'endemà de bon matí, en aterrar a la capital de Tahití ens fixàrem que estàvem en la mateixa data del dia anterior.

LA LÍNIA INTERNACIONAL DE LA DATA

I això és normal perquè existeix una línia meridiana imaginària que en ésser travessada si es va d'Occident a Orient hom torna a començar el mateix dia. Si es va d'Orient a Occident hom salta un dia de la setmana, o sia, que perd una data. Nosaltres havíem anat guanyant unes hores cada dia. Quan arribarem a 12 automàticament es canvia de data. Sols que des d'aquest punt a Barcelona en teníem de guanyar dotze més en el nostre camí que, de fet, era una volta al món.

Com és la Polinèsia francesa i tot el que ens va passar, intentarem explicar-vos-ho, si Déu vol, un altre dia.

Dr. Eduard Padrós i de Palacios

(1) Termes d'alta muntanya. Gendarme és el nom popular de piràmides de glaç originades pel moviment de les geleres. Rimaia és l'abim que es forma al separar-se la gelera de l'espada.
 (2) Lletres al Sr. Director de «Ronsana». IX «Glacier Bay». RONSANA n.º 86 - Juliol-Agost 77.
 (3) Juli Verne. «Viatge al centre de la terra».
 (4) Diu exactament «Església de Crist».